

faktisk for deres skyld, at denne her forespørgselsdebat er rejst.

Når gamle mennesker bliver for dårlige til at formulere deres egne krav om en anstændig behandling fra samfundets side, må andre jo gøre det. Der er nogle, der har familien eller andre nære kontakter til at stille berettigede krav og ønsker om en god tilværelse, men i sidste ende er det jo politikerne, der skal sørge for, at ressourcerne, dvs. pengene og rammerne, er til stede.

Jeg lagde mærke til, at socialministeren talte om de ressourcer, vi har til rådighed. Der må jeg så sige, at hvis ikke vi har ressourcer – økonomiske ressourcer – nok til rådighed til at give vores gamle medborgere en ordentlig alderdom, har regeringen prioriteret forkert, og så må regeringen prioritere om igen.

Nogle gange hører man fra visse politikere, at nu skal der skæres ned over for de ældre, fordi antallet af ældre vil stige. Det er i sig selv et argument, der er så tåbeligt og så menneskefjendsk, at det skrider til himlen. Hvis det var rigtigt, måtte man naturligvis prioritere samfundets udgifter, så alle ældre fik den hjælp, de skal have, uanset hvor mange bedsteforældre, forældre, onkler og tanter vi så har.

Noget andet er, at det med de mange ældre blot er en politikerfloskel, idet tallet i virkeligheden er konstant.

Det, vi nok skal gøre op med specielt på dette sted, men også ude i kommunerne, er, om gamle mennesker virkelig skal være en belastning for vores samfund. Det mener jeg bestemt ikke at de skal være, men tværtimod en aldersgruppe, vi burde betragte det som en kær pligt at give en god alderdom.

I stedet for gør man det til et problem at yde en anstændig folkepension og tildele den hjemmehjælp, der er behov for, og en plejehjemsplads, hvis det er det, den ældre vil.

I stedet for har man nedlagt plejehjem, og hjemmehjælp er noget, der tildeles meget, meget knapt – meget ofte kun én gang om ugen, selv om behovet er langt større.

Hospitaler har patienter liggende, der venter på plejehjemsplads, gamle mennesker, for hvem hospitalerne og sundhedspersonalet ikke længere kan gøre noget, da de ikke er direkte syge. Det er bare gamle mennesker, der ikke kan udskrives til deres eget hjem, fordi de har brug for opsyn, omsorg og hjælp. De ligger ofte på flersengsstuer eller ude på gangene. Problemet for gamle mennesker er meget ofte, at de ikke er

i stand til at protestere eller føler sig magtesløse, tilovers og glemt.

Personalet føler sig presset og har ofte urimelige arbejdsvilkår. Jeg mener, at de fleste, der har et job, der har med ældre og syge at gøre, gør en meget stor indsats. Jeg ved, at de er under et stort arbejdspress både fysisk og psykisk. Det er ikke personalet, der skal klandres, tværtimod, men de ansvarlige politikere, der alt for længe har ladet stå til.

Mange plejehjemsbeboere – og det vil jeg godt have, at socialministeren kommer lidt mere ind på senere – bliver spændt fast eller låst inde, hvis de er senile og ikke kan tage vare på sig selv. Det drejer sig faktisk ifølge en undersøgelse i Århus Amt om flere tusinde mennesker, ældre, der bliver fikseret – hvad der er ulovligt – og står uden retssikkerhed. Mange får for meget medicin for at blive dysset ned, og der er ingen faste regler – det er tværtimod forskelligt fra plejehjem til plejehjem – fordi der mangler personale. Skandaløst, må jeg sige.

Folketinget og kommunerne har meget ofte børnepasning og pladsgaranti på dagsordenen. Hvorfor gives ældre mennesker ikke et retskrav på at blive hjulpet ordentligt? Hvorfor i alverden prioriterer vi mange ting så forkert i Folketinget? Et plejehjem, en beskyttet bolig eller ældrebolig eller hjemmehjælp efter behov burde der gives en garanti for. En pladsgaranti til plejehjem fuldstændig som pladsgaranti til børnepasning i visse kommuner burde være en selvfølge. I stedet har regeringen valgt at nedprioritere de ældre og vælge andre ting i stedet. Det er uanstændigt og asocialt og et udtryk for ligegyldighed over for en gruppe medborgere, som i stedet burde have topprioritet.

Jeg må sige både til statsministeren og til socialministeren og til regeringen som helhed: Om igen! Vi kan ganske enkelt ikke være bekendt blot at remse forslag op, som ligger til behandling i Folketinget. Der må andre ting til, og det håber jeg at resten af debatten går på her under denne forespørgsel.

Formanden:

Så er der indtegnet to korte bemærkninger. Først fru Kirsten Jacobsen og derefter hr. Bruno Jerup.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er i og for sig enig med statsministeren i, at der er grænser for, hvor meget man skal styre